

1

JÁ TAKOVÝ RODIČ NEBUDU

Možná jste v supermarketu někdy zažili následující situaci: Procházíte uličkami a vidíte tátu, jak tlačí nákupní vozík, ve kterém sedí jeho syn. Batole se natahuje po všem, na co dosáhne, a hází to do vozíku. Táta věci jednu po druhé trpělivě vytahuje ven se slovy: „Ne, Same, tohle teď nepotřebujeme.“ A ukládá zboží zpátky do polic. Chlapec začne plakat a obchod je náhle vzhůru nohama. Říkáte si: „Já takový rodič nebudu. Kdyby moje dítě kopalo, křičelo a plakalo proto, že nedo-

stalo, co chce, potrestala bych ho. Ukázala bych mu, kdo je tady šéf.“

A dnes jsem přesně takový rodič. Ne přímo v supermarketu, ale v autě, uprostřed obřího a téměř plného parkoviště. Moje dvouletá dcera, která obvykle vyjízdky autem miluje, si za nic na světě nechce nechat zapnout bezpečnostní pás. Rudá vztekem se kroutí, ječí a dělá všechno pro to, abych ji nemohla připoutat. Lidé se vracejí ke svým autům a některým v očích vidím soucitný pohled, jak mě litují. Cítím se naprosto bezmocná. Uvědomuji si, že mi nikdy zcela nedošlo, co všechno obnáší výchova dítěte, které si myslí, že může cokoli. Mám na ni zkusit mluvit? Zpívat? Mám se pokoušet nějak ji uklidnit? Vynadat jí? Její vztek ale cokoli z toho znemožňuje. Cítím, jak to ve mně začíná vřít. Nejraději bych se někam vypařila.

Mezitím k nám dorazí rodina s klidným a poslušným dítětem. Parkují hned vedle nás. Táta se ohlédne po klubku kroutících se rukou a nohou v mém autě a v jeho pohledu vnímám náznak nadřazenosti. Vůbec se mi nelíbí, jak se na nás tato rodina dívá. Chci, aby moje dcera přestala ječet, ale ona místo toho boxuje pěstičkami všude kolem sebe. Zničehonic se mi vykroučí z rukou a se vzteklym zajčením napůl vypadne z auta. Taktak ji stihnu chytit za nohu.